

Program krúžku

04. 12. 2002	Mikulášský krúžek
18. 12. 2002	Vánoční krúžek
15. 1. 2003	Výroční schůze a 7. tradiční oharkový šmak
05. 2. 2003	Beseda u cimbálu
15. 2. 2003	53. Slovácký ples
03. 03. 2003	Fašanková beseda
16. 04. 2003	Košť vína
14. 05. 2003	Beseda u cimbálu
11. 06. 2003	Beseda u cimbálu

Jubilanti

Ing. Rostislav Viktorin	8. 11. 1927 - 75 let
Ing. Ladislav Šumbera	1. 11. 1932 - 70 let
Josef Dokoupil	16. 12. 1932 - 70 let
Ing. Alois Vala	30. 12. 1942 - 60 let
Jiří Bečka	30. 12. 1942 - 60 let

Všem jubilantům přejeme pevné zdraví, hodně štěstí a spoustu krásného zpívání v kruhu přátel ze Slováckého krúžku.

Všem, všem, všem !!!

Bliží se svátek našeho krúžku - 53. Slovácký ples, který se bude konat 15. 2. 2003 ve všech sálech Kongresového centra v Brně na Výstavišti.

Hrát nám budou Bojané a své umění předvede folklorní skupina z Moravské Nové Vsi. Už nyní je třeba začít s přípravami tohoto plesu. Mnoho času nám nezbyvá. Pozvěte a přiveďte své známé, vždyť bude na co se dívat, s kým si zazpívat a pobavit a čím se i občerstvit (především z doneseného).

Mělo by být samozřejmostí, že nikdo z nás - 184 členů, nezapomene dát k tomuto krúžkovému svátku dárek do tomboly.

Hodí se lahvinky vína, destilátů, loupané ořechy, dorty, věcné, hodnotné dárky a jiné dárečky ...

Předem všem dárcům děkujeme, neboť tombola - naše "slovácké štěstíčko" nás drží nad vodou, abychom nebyli v bilancování nákladů za ples ztrátoví.

Poděkování dárcům a zadavatelům reklamy.

V první polovině roku se opět našlo několik dárců, kteří svými finančními příspěvky podpořili činnost Slováckého krúžku v Brně. Náš úpřimný dík patří: manželům Danielovým st., Janu Miroslavu Kristovi, Františkovi Kašníkovi, Pavlu Seichterovi a Jiřině Veškrnové.

Z rozpočtu města Brna nám byla poskytnuta dotace na opravy krojů a hudebních nástrojů ve výši 25.000 Kč. Paní Marii Dvořákové a Zdeňku Fajbusovi se podařilo dojednat za dohodnutou finanční úhradu zajištění reklamy pro Jihomoravskou energetiku.

Všem srdečně děkujeme.

-RN-

Představujeme nové stárky

Jak je to ve Slováckém krúžku každoročním zvykem i letos předávaly tři vůdčí osobnosti chasy toto nelehké a zodpovědné stárkovské břímě na toho, kdo je shledán většinovým podílem taneční složky za toho pravého.

I když se letos nepořádala žádná volební kampaň, natož aby se vařil guláš, byla již několik týdnů před volbami znát zvýšená napjatost mezi kandidáty. Někdo se bál, že zvolen nebude, a jiný zas, že ano. Ve skutečnosti by ale asi kdokoliv z tanečníků i tanečnic uhodl přinejmenším dva ze tří, nyní již působících, stárků. Vše se stalo zcela jasným ve středu 2. 11. 2002. Volba proběhla rychle, v klidu a stárci byli na světě. Za toho třetího byl zvolen Jiří Kroulík, ostřílený člen Slováckého krúžku pocházející z Trutnova. Druhým stárkem byl jmenován nejmladší ze stárků Adam Guryča, který do Brna dojíždí z Bánova u Uh. Brodu a jemuž se dostalo této cti po ročním působení v taneční složce, a tím nejhlavnějším - prvním, bude po celý rok (pokud se neožení, nebo se mu nestane něco ještě horšího) Luhačovjan Přemysl Janík, který od minulého roku povýšil o jeden stárkovský post.

Aby bylo tradicím učiněno zadost, musel si každý k sobě zvolit také stárku. Některému z nich bylo jasno hned, jiný se zas rozmýšlel. Na následující zkoušce taneční složky už ale byly představeny jako první stárka Markéta Zichová, jako druhá Lucka D'Ambrosová a do třetice Jitka Andrášková.

Tato sestava byla tedy vyvolena k tomu, aby nejméně jeden rok stárkovala ve Slováckém krúžku v Brně. I když už stárci nemají tolik povinností kolik jich měli jejich předchůdci před mnoha lety někde na vesnici, je to funkce pro krúžek nezbytná a zodpovědná. Stárci by měli dokázat prosadit zájmy chasy, udržovat ji jednotnou a zabezpečovat hladký průběh všech aktivit vyvíjených krúžkem. To vše se stane daleko jednodušším, pokud budou mít podporu ostatních členů

nejen složky taneční, ale i zpěvácké a v neposlední řadě muziky. Naši noví stárci i stárky jsou s výjimkou Přemka Janíka v tomto "oboru" nováčky. Možná právě proto by si měli svých povinností dobře hledět a mít zájem na tom, aby nebyla porušena tendence zmíněná na říjnovém zasedání výboru paní Pavlíkovou, tj. že stárci jsou rok od roku lepší!

-ad-

Zahrávání hodů v Moravské Nové Vsi

V neděli 22.6. 2002 jsme se Slováckým krúžkem účinkovali na zahrávání Jakubských hodů v Moravské Nové vsi. Tato akce bývá pořádána asi čtyři týdny před místními hody. Pozvání zprostředkoval Jarin Nešpor, který v Moravské Nové Vsi letos stárkuje.

Zúčastnili jsme se průvodu přes celú dědinu a večerního programu pod májů, po kterém se hrálo hluboko do noci a ti, kteří se nevraceli autobusem zpět do Brna, "zahrávali" až do rána.

Dobré náladě nebránil ani fakt, že počet členů Slováckého krúžku nebyl o moc menší jak počet lidí v publiku. Místní dechovka dala povětšinou spočinout i krúžkové muzice a každý z přítomných měl tu možnost se zdokonalit v tancování podlužácké vrtěné.

Místní chasa nás pohostila jak se patří dobře a s mnohými z nich bychom se měli opět setkat na plesu Slováckého krúžku v Brně, na kterém, aby nám nezůstala nic dlužna, přislíbili svou účast.

Pro mnohé z tanečníků bylo toto vystoupení vůbec prvním a tak si jej bude hodně z nich ještě dlouho pamatovat.

Text i foto Adam Guryča

U krajanů v Banátu (21.7.-28.7.2002)

Zájezd zprostředkoval starosta Slováckého krúžku Brno Václav Štěpánek. Měli jsme poznat a vzájemně se obohatit s českou menšinou nacházející se na srbskorumunských hranicích. Nešlo ovšem o první zájezd tohoto druhu. Před

dvaceti lety krúžek navštívil početnejší slovenskou menšinu, pôvodom od Nitry, v Báčském Petrovacu (u Nového Sadu).

Neděle 21.7. Odjezd v 8.00 hod od našeho kulturního domu na Charbulově ulici. Počet účastníků Slováckého krúžku je 41 (18 tanečníků, 8 zpěváků, 7 zpěvaček, 7 muzikantů, starosta). O občerstvení se v autobusu stará hospoda U hada, která bude mít, díky chase, nepřetržitě otevřeno.

Jedeme dálnicí na Bratislavu. Slovenskou hranici zdoláváme bez prohlídky pasů. Cestou na maďarské hranice se porouchala klimatizace a její opravou na hranicích získáváme dvouhodinové zpoždění.

Maďarsko-srbskou hranici překonáváme v Subotici a protože opouštíme budoucí Evropskou unii, je zde zdržení poněkud delší.

Do našeho působiště v Bele Crkvi přijíždíme v pondělí v 1 hodinu 15 minut. Střediskem Čechů v Bele Crkvi je Český dům, kde se také koná přivítání. Lehké občerstvení se skládá převážně z piva a pečiva. Hraje místní hudební skupina ve složení trubka, saxofon, harmonika, varhany a buben.

Následuje rozebrání účastníků zájezdu do rodin. Na poslední chvíli si s manželkou měníme své adoptivní rodiče (jsme jediný manželský pár, máme společná zavazadla a měli jsme být v různých domácnostech). Našimi novými rodiči jsou manželé Tesarovi.

Otec Johan je řidičem kamionu. Matka Zdenka (má nejčastěji se vyskytující zdejší ženské jméno) je učitelkou na základní škole. Letos byla jako vedoucí s dětmi českých rodičů ze Srbska a Rumunska na dětském táboře v Sedlici

v jižních Čechách (hradila česká vláda). Oba mluví dobře česky. Bydlí spolu s rodinou svého syna Jaroslava, který je zaměstnán v tiskárně ve Vršaci. Jeho žena Jelena je prodavačkou a s tchyní střídavě hlídá dvouroční dceru Theodoru. Mladí se česky neodvažují mluvit i když částečně česky rozumí. Rodina patří mezi ty šťastnější, kteří mají zaměstnání. Na návštěvě je neteř Saňa, plavá, drobná Slovinka, jež studuje první ročník vysoké školy ekonomické v Mitrovici. Česky si netroufá a mluvíme spolu lámanou němčinou. Tesarovi bydlí na ulici Kozaračka nedaleko jediného hotelu ve městě, zvaného Turist. Proti hotelu je park s tenisovými a volejbalovými kurty. V sousední ulici parkuje náš autobus, což nám velmi zjednodušuje dopravu. Většina ulic ve městě je neoznačená. Nedaleko domu je jezero s hřištěm na vodní pólo. Kolem jezera je kemp a na jeho břehu tráví většina účastníků zájezdu volný čas. Jezero spolu s dalšími jezery zde vzniklo těžbou písku. K jezeru se dostáváme přes železniční trať, která není, stejně jako většina železničních tratí této oblasti, v provozu.

Belu Crkvu, hraničářské město, kolonizovali nejprve Němci, kteří mu dali název Weisskirchen, který se ujal i u později došlých Srbů a dalších národností, takže jej používají domorodci k názvu města dodnes (ze stejných důvodů nazývají nedaleké Češko Selo Ablian). Němci museli po 2. světové válce, podobně jako u nás, odejít. Tehdy také postupně zanikla většina vinic, jimiž byl zdejší kraj proslulý, a teprve později se opět pracně obnovovaly. Německý původ osídlení je patrný zvláště v katolických kostelech, kde jsou dodnes zachovány obrazy a fresky s německými nápisy.

Bela Crkva má 20 tisíc obyvatel a je správním střediskem oblasti. Sem se stahuje české obyvatelstvo z okolních vesnic. V současnosti zde žije asi 500 Čechů. Schází se denně v Českém domě a mají hudební a taneční skupinu. Česká vláda jim věnovala 12 valašských krojů, přestože většina z nich přišla původně z Čech. Náš soubor jim doplnil kroje o turecké šátky, na které se při pořizování krojů nějak pozapomnělo. Českou školu ani českého faráře ve městě nemají. Češtinu si zdokonalují v kurzech.

Pro město jsou charakteristické panonské domy s bohatě zdobenými vápennými omítkami a s předsunutými okny zvanými kibicfenster, umožňujícími sledovat děj na ulici za zavřeným oknem.

Žijí zde i jiné národnostní menšiny, které však aktivitu nevyvíjejí. Dříve byly v činnosti Maďarský a Rumunský dům.

Pondělí 22.7. Místní rozhlas v pravidelném vysílání pro českou menšinu informoval obyvatele o našem příjezdu, o programu pobytu ve městě a provedl rozhovor s naším starostou v přímém přenosu.

Dnes je vystoupení ve vesnici Češko Selo, rodišti našeho pana domácího. Je to ryze česká vesnice se 42 obyvateli (po válce zde žilo 200 obyvatel). Vesnice má kostelík, jehož akustiku jsme si ověřili zpěvem, a po nás zazpíval místní

devítičlenný ženský kostelní sbor. Na místním hřbitově jsme navštívili čerstvý hrob matky pana domácího. Hřbitovy jsou zde neoplocené.

Naše vystoupení se konalo na návsi, následná zábava ve společenském domě.

Akci organizoval český učitel učící zde 4 žáky a placený českou vládou. O zábavu se kromě naší muziky staral harmonikář. Místní Češi zavádějí sedící do kola obdobou našeho tance šátečková (holúbek). Na melodii, v úvodu shodnou s naší písní Dů valaši dů, zpívají

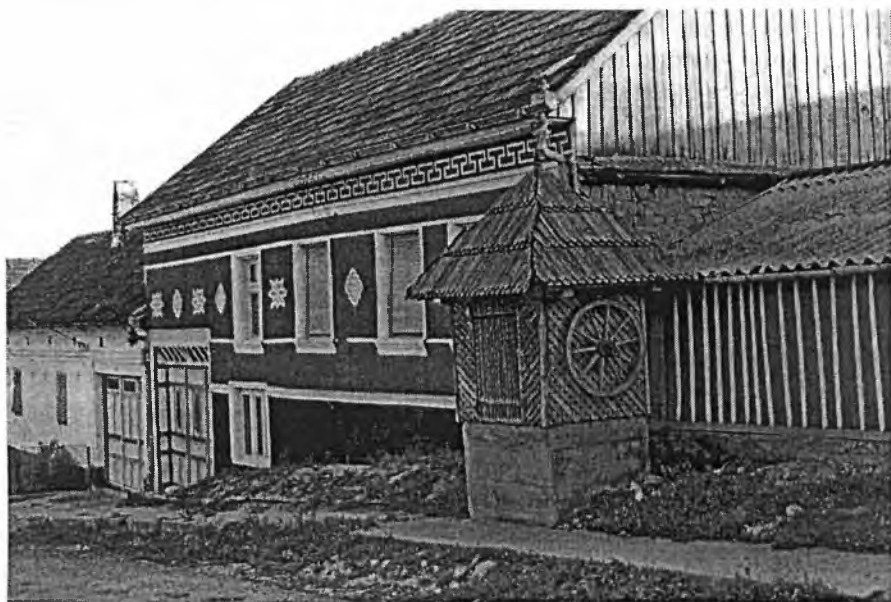
Mám šáteček mám,
komu já ho dám,
žádnému jinému jako mojemu milému
tomu já ho dám.

Při zpáteční cestě jsme ujeli dvěma zpěvákům, kteří si prohlíželi jednu ze zemědělských usedlostí (šli si pochovat nedávno narozená selátka).

Úterý 23.7. Místní kolonizace začíná po vytlačení Turků na počátku 18. století (první Češi ale přišli do Banátu teprve roku 1826). Kolonisté byli zpravidla příslušníci strážních jednotek dostávající různé daňové úlevy a také velké rozlohy půdy, o níž by si ve své původní domovině mohli nechat jen zdát. Cesty a vesnice byly budovány nařizením "shora". Proto jsou silnice většinou rovné a vesnice velké se širokou návší a daleko od sebe. Štíty původních domů jsou natočeny do ulice. Za domy stojí vzdušné dřevěné stavby sloužící ke skladování kukuřičných klasů. Jednou z českých vesnic je Gerník, kde budeme dnes vystupovat. Gerník je od roku 1919 v důsledku trianonské smlouvy, dělicí uherskou část bývalé monarchie, součástí Rumunska stejně jako další české vesnice Svatá Helena, Šumice, Eibental, Rovensko, Bígr. Cestovní kancelář Kudrna sem organizuje z Brna zájezdy. Česká menšina v Rumunsku je ve srovnání se srbskou menšinou početnější a méně se asimiluje s místním obyvatelstvem vzhledem k existující jazykové bariéře.

Cesta do Gerníku je nezpevněná. Obec se nachází v kopcích. Při pohledu na její téměř parkově obděláný katastr by jen málokdo uvěřil, že zde při příchodu prvních českých kolonistů byl jen nehostinný prales "se stromy tak velkými, že by je stěží objali čtyři lidé." (Pamětní kniha obce Ablian). Jeho obyvatelé se žijí většinou zemědělstvím a řemesly (rozšířené je především stolařství), částečně také jezdí do blízkých rudných dolů v nedaleké Moldově.

Spojení se světem zajišťuje skříňové vojenské auto, známá Tatra V3S, dar z České republiky. Pětikilometrový úsek šplhá autobus krokem. Okolní srázy jsou strmé. V obci je, díky české vládě, již vozovka asfaltovaná. Vesnice působí přívětivě svými zdobenými fasádami, okapy, ploty a vraty. Na radnici nacházíme starostu, který se domníval, že přijedeme o den později. Vzal klíč od hospody a natočil každému k obědu pivo. Vystoupení se bude konat večer, až se vrátí lidé z pole. Čas trávíme procházkou krajinou. V okolí obce jsou samoobslužné mlýny. Stačí přehrazením usměrnit tok vody na mlýnské kolo a můžeme mlít. Mouka se vybírá z truhly pod mlýnským kolem.

Večerní vystoupení se odehrává v místním kulturním domě. Po vystoupení dostáváme k večeři dvě lahvová piva a jedeme domů, neboť vesnice není připravena na naše ubytování. Doporučujeme, v zájmu zachování souboru, aby alespoň polovina členů sešla do údolí po svých. Řidiči si věří a trvají na společném půlnočním odjezdu autobusem. Cestou likvidujeme dárky pro své hostitele. Převažuje becherovka. Na hranicích předvádíme lelkujícím celníkům své tance

od country přes libací mazurku až po tango. Domů se vracíme ve tři hodiny ráno. Ti, kteří se nedozvonili nebo nechtějí rušit spánek svých ubytovatelů, jdou do nočního podniků na burek. My patříme k těm šťastnějším, kteří se dostanou do postele.

Středa 24.7. Vzniklý volný den využíváme k výletu do okolí. Místní příroda trpí díky Dunaji (stahuje mraky) nedostatkem srážek. Spodní voda je ve hloubce 20 m. V minulosti tu byly písečné duny o rozloze 100 km čtverečních, jejichž písek váł vítr krajinou. Horký vzduch působil lidem psychické poruchy. Duny se podařilo zatravnit a zalesnit. Akátový les je chráněnou památkovou rezervací. Sem jezdil rád lovit František Ferdinand I, později zavražděný v Sarajevu. Tráva se využívá k nížinnému pastevectví, v písčítých březích mají svá hnízda břehule potoční a rorýs. Po pasoucím se dobytku zůstávají růst pouze pichlavé rostliny. Lesostep je porostlá akáty a jalovci. Stáda ovcí a koz doprovází bača, pes a oslík, dopravující mléko do vesnice. Zklamáním pro nás je místní bača (většinou jde o Rumuny), neboť neumí hrát na fujaru, což by se slovenskému bačovi jistě nestalo.

Večer vyrážíme do restaurace na smažené jesetery. Posezení se koná na břehu Dunaje v místech, kde začíná průplav Dunaj-Tisa-Dunaj. Podávaná rybí polévka je velice ostrá, bez mlíčí, jiker a zeleniny, jak ji známe z domova. Dunajský jeseter je délky asi 30 cm a může se jíst i s kostmi. Jesetery zapijíme bílým

vinem, které se nám zdá příliš lehké. Spravit chuť si již nestihneme, neboť se schyluje k bouři a tak prcháme do autobusu.

Čtvrtek 25.7. Ráno začínají střevní potíže. Neutralizují je (postižených je více lidí) úspěšně až do konce zájezdu pálenkou před každým jídlem. Zvláště dobrá je vyhlášená hruškovice zvaná Viljamovka od pana domácího.

Dopoledne je výlet do Vršace. Město má 40 tisíc obyvatel, katedrálu a biskupství. Nad městem je tvrz Matyáše Korvína u níž stával vysílač, zničený ovšem v roce 1999 aviací NATO. Z věže tvrze vidíme upravené vinařské závody s vinohrady svědčícími o dobrém hospodáři a novou sportovní halu.

Procházíme starým městem, zatímco někteří účastníci již koštují v místní vinotéce vína, která koupíme na zpáteční cestě k autobusu.

Dnes nás čeká vystoupení v Kruštiči. Hospodáři zde řada úspěšných sedláků, kteří mají polní práce zmechanizovány. Žije zde zhruba 300 Čechů. Pořadatelé si přejí, aby vystoupení skončilo do 19.30 hod., neboť nechtějí narušit konání tradičního turnaje v malé kopané. Po vystoupení je pohoštění a zábava ve společenském domě. K jídlu je libové kačené maso, pět druhů vepřového masa (řízek, kotleta, roláda, párek, sekaná) a cukroví. Jako příloha k masu je vynikající syrové zelí.

Pátek 26.7. Dnes je největší místní svátek svatě Anny. Ve svátečních krojích se

účastníme mše. Náš ženský sbor zpíva na kůru, daisi členové souboru ctou přímlyvné modlitby. Po mši máme před kostelem krátké vystoupení jako pozvání na zábavu do Českého domu. Účast na společném obědě a odpolední zábavě přislíbili i Češi z Gerníku, ale nedostavili se. Obsluze pínášejíjí polévku hraje do pochodu místní hudební skupina píseň Nade mlýnem, pode mlýnem husy se perou. Za přítomnosti naší vyslankyně v Bělehradě, paní Štouračové, se předávají ocenění a dárky. Odjezd vyslankyně je doprovázen hudbou.

Od 19. hod vystupujeme v Českém domě. Po nás účinkuje místní soubor s českými a srbskými tanci, převážně oblečený ve valašských krojích. Po vystoupení ve 22.30 hod se koná propagační průvod městem spojený s dílčími vystoupeními pro přítomné diváky. Hlavní ulice je plná kavárenských předzahrádek s vlastní hudbou a tak je v průvodě slyšet směsice prolínajících se melodií různé intenzity. Kolem půlnoci se vracíme do Českého domu na večeři. Pět druhů vepřového masa a cukroví je nutno neutralizovat pálenkou. Následuje zábava při muzice.

Vzhledem k rostoucímu tlaku ve střevech se vydávám předčasně domů. Cestu znám pouze z vyprávění. Stále nepoznávám své bydliště a proto se ptám česky na kole jedoucí dívky na hotel Turist. Hotel nezná a nemůžeme najít společný jazyk. Ptá se mne, zda jsem Rumun. Odpovídám ne a dívka ožila. Zkoušíme to anglicky. Ptá se mne, zda mám dináry. Odpovídám euro. To ráda slyší. Vysvětluje mi, že hotel Turist je mimo provoz a je vhodnější přespat v bungalovu v kempu. Aby zrychlila můj krok, nakládá můj kufr na své kolo a vracíme se k městu. Hned v první míjející ulici spatřím zaparkovaný zájezdový autobus. Děkuji za doprovod a ochotná dívka mizí ve tmě.

Sobota 27.7. Ve městě se koná trh, kde je možné pořídit poslední dárky. Nakupovat se jezdí na kole, což činí i naše paní domácí. Odpoledne trávíme se svými ubytovateli na dvorku, protože jsme dosud neměli čas si společně posedět. Většina těchto dvorků má stejně malované stěny jako obytné místnosti. Obyvatelé je považují za součást bytu. Náš dvorek k nim nepatří. Při posezení se mi podařilo zkonzumovat půl melounu, o který jsem se pral s dotěrnými mouchami. Následky nejsou nijak drastické. Jako dárek domů si povezu dva obrovské melouny z domácí zahrádky.

Večer je společná zábava v Českém domě, která začíná na přání pana učitele divadelní hrou Václava Havla Audience.

Neděle 28.8. Ráno v 7. hodin začíná loučení, při kterém se zde i muži líbají se slzami v oku třikrát. Na rozloučenou zpíváme píseň S pánem bohem idem od vás.

Spěcháme domů, neboť řada z nás musí ráno do práce. Počet osazenstva autobusu vzrostl o tři mladé krajany. Kristina jede do naší země studovat češtinu. Za světla lze pozorovat maďarskou krajinu, kde je řada farem chovajících šedé husy. Většina osazenstva autobusu však pospává, neboť po včerejší zábavě již nešla spát.

Na jednom z parkovišť je starosta krůžku zaskočen gratulacemi k blížícím se narozeninám. Zpěvačky mu předaly kytici polních květů a zazpívaly píseň Šohajičku či si. Od dalších účastníků zájezdu dostává pálenku a víno, aby mohl gratulantům ulít. Hospoda U hada mu vystavuje šek na volnou konzumaci vína. Probuzený autobus pokračuje ve zlepšené náladě domů. Do Brna přijíždíme ve 22.15 hod a tam nás již očekávají naši nejbližší.

Text: - VL- Foto: J. Raštica

Milí přátelé...

Kanáry 25.9. 2002

Předem mého dopisu vás co nejsrdečněji pozdravuji z Kanárských ostrovů kam jsem se přesunul z Jugoslávie z Bele Crkve.

Ale začněme od začátku. Během roku jsem se dozvěděl, že se krůžek chystá navštívit naše krajany v Jugoslávii a Rumunsku. Tak jsem si řekl, že bych tam mohl mít i já nějaké krajany, ale z mého rodu. No a slovo dalo slovo a tak jsem se ocitl u jednoho ze stárku v batohu. Samozřejmě jsem neměl pas, leda tak svůj (7,5cm), ani platné vízum, protože osobnosti jako já nic takového nepotřebuji. Při nakládání autobusu jsem stihl otevřít v zadní části autobusu hospodu "U hada", která měla, zejména díky mým zaměstnancům-stárkům, otevřeno non-stop, tedy furt, když chtěl někdo pit. V nabídce byl "Jason", "Drsoň" a "Supercloumák" a pro některé odpadlíky i voda... Ale to byly spíše výjimky. Už ze začátku měli stárci plné ruce práce, aby uspokojili přání všech zákazníků ze všech koutů autobusu. A není se co divit, protože nás začala zlobit klimatizace a se zvyšující se teplotou v autobusu rostla i spotřeba všech našich produktů. Musím ale podotknout, že se našli i takoví, kteří během zájezdu ani jednou nezavítali do mé hospody. Nevím, možná se báli bujarého veselí, které se téměř furt ozývalo z lokálu a zahrádky. A veselo bylo, to je pravda, neboť se o něho starala taneční složka, skoro celá muzika, zpěvačky a ze "zpěváků" Honza Privarčák. Tak jsme, i přes značné zpoždění, dorazili přes "sedmero hor a sedmero řek" až k našemu cíli, do Bele Crkve, kde nás čekalo vřelé uvítání a rozdělení do rodin. Po malém měnění jsem se ocitl, i s mými zaměstnanci, v domě, který ležel skoro naproti Českému domu. Abych podotkl, Český dům byla taková naše startovací a "pařící" základna, kde bývaly vždy naše srazy. A musím říci, vyhráli jsme to. Ostatní účastníci zájezdu byli ubytováni kolikrát až na druhém konci města. A nebylo to malé město, mělo asi 15 tisíc obyvatel. Tak si umíte představit, jak jsme byli rádi, že nemusíme chodit daleko, takže nás ani nebudou bolet "nožičky"... Pravda, já tedy žádné nemám, ale takoví unavení zaměstnanci, to je daleko horší jak gdejaká nemoc...

Bydleli jsme v rodině u Marešů. Byli výborní hostitelé, maminka skvěle vařila, tatínek skvěle naléval místní pálenku a dvě dcery s námi pořád chodily...

Tak jsme se do růžova vyspali, posnídali a odpoledne jsme se šli vykoupat k jednomu ze sedmi místních jezer. K úděsu a později k veselí všech přihlížejících jsem prodělal, za asistence mých dvou zaměstnanců, intenzivní plavecký kurz. A tak jsem se naučil plavat...

Po příchodu "domů" jsme ještě otevřeli Nálevnu U hada – detašované pracoviště. Jak jsme se později dozvěděl, nebyla to pouze nálevna, ale i odpočívárna, nocležna, stravovna, prádelna, kafé bar... a kdo ví co ještě.

Večer krůžek čekalo první vystoupení v Českom Sele, které obývá 43 obyvatel. O vystoupení se nebudu moc zmiňovat. Ne že by to nemělo cenu, ale bylo by

to na dlouho. A potom se rozhořela zábava, která teda byla... No a někoho napadlo, že bychom se mohli jít vykoupat. Takové noční koupání, co byste na to řekli...

A jelikož jsem už uměl plavat a podniky slušné vydělávaly, rozhodl jsem se vyrazit na dovolenou na Kanáry, otevřít tam další pobočky. A hlavně, když už jsem byl v tom, poznat i nějaké místní krajánky a krajánčice mého rodu, tedy hady a hadice... S nikým jsem se ani neloučil, protože by mě nechtěli pustit a hupsl jsem do vody a hurá do teplých krajín. Jen svým zaměstnancům jsem řekl, že se brzo ozvu, kde jsem skončil, aby věděli, kam mají posílat výdělek. Co se potom v Srbsku dělo, mám jen z kusých zpráv od stárků. Jelikož jsem tam nebyl, tak popis pozdějších událostí ponechám na jiných had... ehm tedy chtěl jsem říci lidech.

A kdo vám to vůbec psal? Zsvěcení vědí, a pozorní čtenáři Krůžkozoru již o mě taky slyšeli...

S pozdravem majitel prosperující Hospody a Nálevny "U hada"

Máme nové přátele...

Mnohá přátelství navázaná v Banátu jsou utužována vzpomínkami, myšlenkami, dopisy, telefonáty, návštěvami... Dokonce nám v souboru přibily dvě tanečnice z této oblasti, které po dobu 8mi měsíců studují český jazyk. K jejich příspěvku do Krůžkozoru je "vyprovokoval" ujo Fajo. Vnímejte jej tedy jako informaci o Slovákém krůžku očima cizince. Úvodem a závěrem jejich článček opatří Fajo.

Zajezd do Dolních Bojanovic -

reportáž psaná na oplátku za pozvání k účasti na poznávacím zájezdě Slovákého krůžku v Brně na Svatováclavské hody do Dolních Bojanovic 29.9.2002, našimi milými krajankami z Banátu, Ivanou Kuželkovou a Kristinou Škorničkovou. (Uvádíme v doslovném přepisu, bez jakýchkoliv jazykových a gramatických úprav).

"Bylo to docela super! Moc sme byly překvapené když nás zavolali abychom jely spolu s kroužkem na hody do Bojanovic. Prvně jsme byly v muzeju v Mikulčicích. Bylo to tam moc zajímavé, ale ještě lepší bylo když jsme uslyšely zpěv lidí z kroužku. Mohli jsme se tam i něco naučit, co jsme neznaly. Potom jsme jeli do Bojanovic. Tam jsme měly oběd a potom začaly hody po městě a pak program. To nam se moc líbilo jake oni mají kroje a jak krásně tančí a

zpívají. Tam jsme uviděli i mladež z kroužka, kteří se přišli podívat na hody. Uviděli jsme i Jaru který tam tančil. Bylo to krásne jak každá dědina ma jiné pesničky a jiny tanec, jak každá dědina ma svoje hody, které u nas nejsou. V autobusu jak jsme cestovali bylo to super. Nenudily jsme se protože jsme pořád zpívaly. Kostel svateho Vaclava který jsme uviděly byl krásný ale malý. Podívaly jsme se jak vypadá zevnitř. Nebyly jsme tam dlouho a zpátky jsme se také nenudily, protože jsme zase zpívaly. Tak byl zájezd do Mikulčic a Bojanovic pro nas něco nového. A bylo zaimave vidět všehno a něco se i naučit. Tady v Čechách je moc hezky, moc namse líbí, ale jak se říká "Všude dobře, doma nejlíp", to je jasně. V Čechah je moc kostelu, moc krásných mist a i město je větší než kde my bydlíme. Pronás je dobry jak tančíme tady ve kroužku a jak musíme mluvit česky. Mame nove kamarády a kamaradky takže nejsme jenom samy dvě, mame tady moc přátelu. Ten zajezd pronás byl dobry, protože je lepší když slišíme spravnu češtinu, a to jak mluví lidí. Tak se budeme rychle učit, abychom i my mluvilý spravně."

No co k tomu dodat ? Holky jsou super ! Kdybych já tak dobře uměl srbochorvatsky, pardón, tedy srbsky nebo chorvatsky. To by bylo teda super ! Ujo Fajo.

Redakční poznámka:

Zájezd na Velkomoravský památník v Pohansku u Břeclavi, Velkomoravský památník v Mikulčicích u Hodonína a podlužácké hody v Dolních Bojanovicích zorganizovala - opět bezchybně - Zdena Kristová a my všichni jí za to moc děkujeme. "Škoda jen, že se zájezdu zúčastnilo tak málo tanečníků a tanečnic z chasy", posteskla si.

Na krůžkové hody přijeli i přespólní z Podluží

Dne 16. 10. 2002 uspořádal Slováký krůžek v Brně slavné hody - tentokrát ve stylu hodů na Podluží. Reagovali jsme tak na stesky zejména starších krůžkařů, že současná generace tanečníků málo podporuje tento region a málo tančí tanec vrtěná. Uvítali jsme také přespólní ze souborů Lučina, Tanečnica a dokonce přijela i chasa z Podluží - konkrétně z Lužic.

Nácvik hodového pásma (asi 40 min) jsme museli zvládnout za 3 zkoušky, neboť na to zbyl čas až po prázdninách. O to více mne potešila slova mnohých tanečníků a zpěváků, kteří přímo pocházejí z Podluží, že to byly pravé podlužácké hody. Těší mne, že Slováký krůžek se znovu stává tím, čím byl v minulosti - že

totiž tanečníci, kteří chodí do krůžku a jsou z různých regionů, se od sebe učí navzájem. Hodové pásmo pro ně připravil současný tanečník Jaroslav Nešpor z Moravské Nové Vsi a následuje jeho příspěvek, který je poučením pro nás "nepodlužáky".

Jiří Raštica

K hodům z Moravské Nové Vsi

Historie Moravské Nové Vsi

Moravská Nová Ves leží mezi Břeclaví a Hodonínem, v samotném srdci slováckého Podluží a je jednou z největších a nejbohatších obcí Moravského Slovácka. Asi 10 km odtud teče řeka Morava (tzn. i hranice se Slovenskem) a o něco blíže řeka Kyjovka. Mezi nimi se nacházejí rozsáhlé lužní lesy a také přírodní koupaliště, vzniklé po ukončení těžby štěrku. Nedaleko odtud je obec Mikulčice, kde se dříve nacházelo významné centrum Velkomoravské říše. Na místě, kde dnes stojí Moravská Nová Ves, stával osada Waltersdorf. Tuto osadu založil velehradský klášter jako kolonizační ves. Byla pojmenována pravděpodobně po lokátorovi, který se jmenoval Walter. V roce 1261 papež osadu potvrdil jako zboží patřící klášteru a v roce 1270 ji potvrdil král Otakar II. Již ve 13. stol. zde existoval klášterní dvůr a farní kostel. V roce 1410 se obec připomíná pod názvem Nová Ves. V roce 1651 dostala Nová Ves od krále Ferdinanda III. - Habsburského - pečeť a obecní znak. V roce 1807 se stává Nová Ves městysem. Název Moravská Nová Ves se užívá od roku 1911, předtím se užíval název Nová Ves u Břeclavě, ale také Nová Ves Břeclavská. Za své existence byla osada Waltersdorf mnohokrát zpusťována a po té opět obnovena. Proto také název Nová Ves.

Moravská Nová Ves byla dlouhá léta důležitým ekonomickým a kulturním centrem několika okolních obcí. Dříve byla ryze zemědělskou osadou, ale od počátku 20. století se stala poloprůmyslovou obcí, kde kvetla řemesla a obchod a kde vzrostla řada nových podniků (celkem přes 70 podniků, provozoven, úřadů a obchodů). K tomu ještě síť škol - od obecné a měšťanské až po řadu škol odborných.

Dnes má Moravská Nová Ves asi 2600 obyvatel a 782 obytných domů. Nejvíce se zde vyskytují příjmení Helešic, Hřebačka, Petrjánoš a Salajka.

Současné zvyky a kultura

Nejdůležitější kulturní akcí jsou hody, které se konají vždy první neděli po svátku sv. Jakuba, jemuž je zasvěcen kostel. Hody začínají v sobotu Předhodovním zpíváním. Účastní se domácí sbory a sólisté a taky spousta hostů. Všechny doprovází cimbálová muzika.

V neděli se chodí ráno do kostela, odpoledne jde průvod krojovaných pro starostu obce, aby povolil hody a potom pro faráře, aby hody posvětil. Pak následuje

zábava pod zeleným a přijíždějí přespolní. Šohaji jezdí v krojích na vozech tažených koňmi nebo na kolech, přičemž jim vždy muzika zahraje uvítací pochod. Přivítají je stárci a oni zazpívají a zaverbují. Přespolních bývá i přes 200. Následuje sólo pro všechny přespolní, potom se skáčí hošije a po nich je společný verbuňk. Pak je večeře a po ní zábava až do rána.

V pondělí jsou hody pro domácí. Jde se průvodem pro stárky a starostu krůžku, přicházejí s pochodem mužáci, kteří mají nakonec mužácké sólo a hošije, spolu s mladými si zaverbují a potom je večeře a po ní zábava.

V úterý mají hody děvčata, které mají na sobě mužský všední kroj. Přijíždějí přespolní děvčata stejně oblečená a šohaji přijíždějí převlečení za staré babky a různé maškary.

Čtyři týdny před hody je Zahrávání hodů, čímž se dává na vědomost každému domácímu i přespolnímu, aby se začal připravovat na největší podlužáckou slavnost.

Týden po hodech pak následují hodky. Jsou to takové malé hody, kdy se musí "dojít a dopít" co se nestihlo na hody.

V polovině září se pravidelně v Moravské Nové vsi koná Vinobraní - Otevírání hory. Při něm jde dědinou krojový průvod. Nejdřív jde šohaj s věncem, za ním policajt, který bubnuje a dává všem na vědomí, že se bude otevírat hora a potom bude zábava. Dále jde starosta a hotaři, děvčata s velkým hroznem, šohaji a nakonec muzika.

Na svátek sv. Štěpána (26. 12.) se konává Svěcení vína. Zde se představí všechny kulturní složky obce od nejmenších až po nejstarší a posvěti se víno. Trochu posvěceného vína by si měl vinař nalít do každé bečky, aby mladá vína netrpěla nemocemi a dobře zrála. Následuje beseda u cimbálu.

V lednu a únoru se koná několik plesů, z nichž nejkrásnější a nejvíce navštěvovaný je Krojový ples, kterého se účastní asi 200 krojovaných z blízka i z daleka.

O krojích...

Moravská Nová Ves je typickou podlužáckou obcí a nosí se zde kroj, který se od okolních obcí liší jen detaily, kterých si laik téměř nevšimne. Podlužácký kroj je jeden z nejbohatších krojů vůbec. Typická je červená barva. Všude na Podluží se nosí kroj sváteční, všední (přespolní) a kroj pracovní, který už však nosí jenom stařenky. Kroje se ještě dělí na kroje pro svobodné a kroj pro ženaté, popř. vdané.

Kroj sváteční

Šohaj

Na hlavě nosí klobouk hůseňák, na němž jsou točky (umělé zdobené péro), zakončené bílým kosířkem (péro z volavky). Dále molová (od názvu materiálu) košile se třemi vyšitými formami, na ní je lajbl bez rukávu, na kterém jsou připevněny malované mašle. Kolem krku je červený květovaný šátek.

Charakteristickým znakem jsou nohavice zvané červenice. Na nohách šohají nosí vyšívané čizmy se zlatými podkovami a fialovými střapci.

Divka:

Na hlavě nosí červené "rožky", na kterých jsou připevněny mašle, které sahají až k pasu. Dále rukávce s nadmutými rukávy, na jejichž koncích jsou čipky. Přes rukávce je lajbl bez rukávů. Pod krkem jsou mašle, které sahají až ke konci sukní. Kolem krku je také vyšívání obojek, který spadá na záda. Dívka má 6 nebo 7 bílých škrobených kasanic, na kterých je barevná sukně a vpředu se nosí molový bíle vyšívání fjerloch. Kolem pasu je mašle stejně malovaná jako na rožcích a pod krkem. Na nohách má jemně zeleně vyšívání čizmy, které jsou varhánkovitě skládané, sahají až ke kolenům a mají zlaté podkovy.

Mužák:

Na hlavě má húseňák bez toček, má plátěnou vyšivanou košili, kolem krku červený vyšivaný šátek, tmavé kalhoty bez vyšívání a na nohách čizmy bez vyšívání a bez podkoviček.

Vdaná žena

Na hlavě nosí světlý šátek, kolem krku je (stejně jako u svobodných děvčat) bíle vyšivaný obojek, který spadá na záda. Vepředu jsou bílé šňůrky, které sahají až k pasu. Dále má sukni a jupku stejné barvy. Pod sukni je několik kasaníc a na ní je bíle vyšivaný molový fjerloch nebo hedvábná malovaná zástěra. Na nohách má čizmy stejně jako svobodná děvčata.

Kroj všední

Šohaj

Húseňák je bez toček a košile je plátěná, bíle vyšivané rukávy a červeně vyšivaná kolem krku. Nenosí se lajbl a mašle. Nosí se červenice nebo třaslavice a modrá vyšivaná zástěra. Na nohách jsou čizmy.

Dívka

Na hlavě má červenobílý šátek. Rukávce jsou plátěné nebo molové, lajbl je hnědý nebo černý bez vyšívání. Mašle se k tomuto kroji nenosí žádné. Sukně je červená a na ní je modrá vyšívání zástěra. Kasanic je o jednu nebo dvě méně než u slavnostního kroje. Na nohách jsou čizmy

Mužáci a vdané ženy nosí pouze kroj sváteční.

V zimě nosí šohaji i mužáci kožuchy nebo slovácké kabáty a na hlavě baranicu. Dívky a ženy nosí vlněné pestrobarevné zavijáky (vlnáky).

Tance na Podluží

Typickým tancem na Podluží je vrtěná. Je to tanec točivý, který má tyto části: předzpěv, "hačky-pačky", společné víření se změnami směru a na závěr "zaplacení" děvčici. Dalšími tanci jsou verbuňk a hošije a jsou to pouze mužské tance. Šohaj nebo mužák si při hošijích zazpívá svou oblíbenou píseň a při muzice si skočí hošije. Písně na hošije se často vymýšlely až přímo na hodech a popisovaly jejich průběh nebo jejich účastníky. Hošije se skáčí pouze na hody. Dále se zde tancuje polka a valčík.

Slovácký krúžek Moravská Nová Ves

Slovácký krúžek působí už více jak 40 let. V současné době zahrnuje 4 složky a těmi jsou mladá chasa, mužský a ženský sbor a dětský soubor Jatelinka. Všechny složky se pravidelně scházejí a spolu s obecním úřadem pořádají téměř všechny folklorní a kulturní akce v obci. Mladá chasa udržuje také další tradice jako je koledování, chození po službě, šlahačka atd.

Použitá literatura:

Kroje na Podluží, Jan Kružík, Břeclav 1979

Lidové zvyky na Podluží, Jan Kružík, Břeclav 1982,

Moravská Nová Ves, 1. Vydání, 2001

Video: Lidové tance z Čech, Moravy a Slezska, díl VII. Slovácko,

3. Část II. Lidové tance z Čech, Moravy a Slezska - Mužské taneční projevy,

Verbuňk na Podluží

Neoveské hody 2002

Fotografie: soukromý archiv Jaroslav Nešpor, Moravská Nová Ves

Záloha Slováckého krúžku v Brně - Slováček- bodovala ...

V podvečer 31.10.2002 vystoupil dětský folklorní soubor Slováček na Společenském večeru ve velkém sále hotelu VORONĚŽ, který pro své

zaměstnanice pořádala Jihomoravská energetika, a. s.

Přes dvacet dětí, od nejmenších až po ty trochu povyrostlejší, než je v kraji zvykem, se excelentně před vnímavým publikem svým výkonem vytáhlo ...

Zaplněný velký sál děti ze Slováčku nezaskočil. Bez zjevné trémy, s jistotou, kterou by jim mohli závidět i dospělí tanečníci a zpěváci souboru Slováckého krúžku, předvedly jednotlivá čísla tak, že vždy po jejich ukončení následoval bouřlivý potlesk. Překvapivě jejich produkci provázal výskot chlapců i dívek, jimž vyjadřovali svoji spontánnost v projevu. Na místě bylo by i podezření, zda-li si nevzaly tetiny, pobíhající kolem dětí při jejich strojení se do krojů, Fajovo doporučení, aby dětem potajmu do nachytaného občerstvení (MIRINDY, COLY apodob.) nepřistříkly trochu slivovičky Pokud tomu tak nebylo, lze konstatovat, že v děckách bylo ten večer více energie, než ji má celá Jihomoravská energetika dohromady ...

Obětavá a záslužná činnost jejich vedoucí Pavly D'Ambrosové a všech spolupracujících rodičů, jak vidno a zřejmo jest - přináší velice kvalitní výsledky...

ujo Fajo - nezávislý pozorovatel

K sedmdesátce Jana Miroslava Krista

Když jsem přišel někdy na podzim roku 1979 poprvé na besedu u cimbálu, kterou Slovácký krúžek tehdy pořádal v sále hostince U Ševčíků v Žabovřeskách, zaujaly mne především dvě skutečnosti. Tou první byl půlkruh zpěváků, zabírající snad celý parket (mohlo jich tam tehdy stát snad čtyřicet), jimž se snažil vyhovět tehdejší mladý primáš Jura Kinzel. Žádnou z těch táhlých písní jsem tenkrát neznal, přesto jsem však neodolal (té své drzosti a smělosti jsem se později často divil, ale bylo to tehdy silnější než já) a do toho zpěváckého, mírně se kolébajícího davu jsem se přičlenil a slova i melodie chystal od svých sousedů. Tou druhou byl mimořádně zajímavý, již tehdy téměř šedivý, štíhlý muž s bohatýrsky nakrouceným knírem, který při verbuňku jako první vyskočil doprostřed půlkruhu a svými střídými ciframi se výrazně odlišoval od dalších verbířů (až mnohem později jsem pochopil, proč ten jeho verbuň je jiný než podlužácký, který jsem tehdy jedině znal). Šířil kolem sebe nepopíratelné charisma člověka, který ví co dělá a také ví, že to dělá dobře. "To je Krist, vynikající tanečník i zpěvák, vede krúžkový soubor," poučil mne kterýsi ze zpěváků. Tehdy mne samozřejmě ani ve snu nenapadlo, že tohoto muže jednou vystřídám na místě starosty krúžku. Ostatně, jak by mohlo. O slováckém folklóru jsem toho věděl žalostně málo, nu a ke Kristovým zkušenostem a charisma těžko kdy dospěji, protože Jan Miroslav Krist je a zůstane v moravském folklórním světě osobností zcela výjimečnou. Těžko uvěřit, že již naplnil sedmdesátku, neboť za těch více již dvacet let, co jej znám, se příliš nezměnil. Snad jen při

tom verbuňku se již zadýchá o něco více, ale tomu jistě není na vině věk, nýbrž nerozlučná cigaretka...

Jan Miroslav Krist se narodil 3. 9. 1932 v Brně, ovšem se slováckou krví v žilách. Na Slovácku, v Uherském Hradišti, také vystudoval obchodní akademii (1951) a získával první zkušenosti se soustavnou prací se slováckým folklórem. Na své první místo nastoupil do tehdy vznikajících Slováckých strojíren v Uherském Brodě, a s tímto městem zůstává, pochopitelně přes folklór, dlouho a nerozlučně spjat. Stává se totiž jedním ze zakladatelů tamního folklórního souboru Olšava, jehož je zároveň tanečníkem, uměleckým vedoucím a dramaturgem (od roku 1959, kdy usedá na místo ředitele brodského Závodního klubu pracujících, na němž zůstal až do roku 1971, kdy byl "vyakčněn" jakožto "politicky nespolehlivý", pak vlastně i představitelem jeho zřizovatele). Spolupracoval však, a v dobách režimní nepřítelny mnohdy i poloilegálně, také s mnoha jiným soubory z blízkého i vzdálenějšího okolí, mj. s Veličkou či Lipovjanem nebo újezdským Rozmarýnem.

Do krúžku přišel poprvé v roce 1955, kdy studoval v Brně na filozofické fakultě, a působil v něm s přestávkami (šlo např. o jeho působení v Armádním uměleckém souboru v Praze) až do roku 1959. V roce 1958 se mj. podílel na vynikajícím úspěchu krúžku ve Strážnici, kdy tři jeho tanečníci – Janové (Prokop, Pavlík a Krist) si rozdělili tři první místa ve verbiřské soutěži. Do krúžku se pak vrací, natrvalo, až v roce 1973. A je paradoxem, že Kristův nucený odchod z Uherského Brodu (poté pracoval jako frézař, skladník, zásobovač a účetní) se vlastně stává pro krúžek požehnáním, neboť rozkvět krúžku v posledních desetiletích 20. století je spjat právě se jménem Jana Miroslava Krista. Pro krúžek pracoval Krist jak teoreticky – sestavil např. v roce 1973 publikaci k 65. výročí vzniku krúžku (byť jako autor publikace nemohl být jmenován), napsal o něm řadu statí, založil krúžkovou tiskovinu Krúžkozor (ostatně, jeho bibliografie spjatá mj. i s krúžkem, vyšla v Krúžkozoru č. 41 při příležitosti Kristových pětadesátin, kde je také jeho podrobnější biografie), byl autorem pořadu o slováckých krúzcích ve Strážnici v roce 1996 atd., tak také, a to především, prakticky. V roce 1974 se totiž ujímá vedení taneční skupiny krúžku (a posléze i celého krúžkového souboru), již, s menšími přetřkami, vedl, ať již jako umělecký vedoucí či choreograf, vlastně až do roku 1999. Pod Kristovou rukou vyrostl krúžkový soubor ve vyspělé folklórní těleso s bohatým repertoárem, zahrnujícím v podstatě celé Moravské Slovácko (většina Kristových choreografií dodnes činí základ repertoáru souboru), jímž se krúžek mohl pochlubit téměř ve všech evropských zemích. A většinu těch zahraničních zájezdů Krist také "vysháněl" a poté i organizačně zajišťoval. K tomu nutno přičíst přípravy souboru na nejrůznější soutěže a přehlídky (těch v 90. letech 20. století výrazně ubylo, možno dokonce říci, že zcela zmizely, před rokem 1989 však byly jednou z možností, jak konfrontovat přístup jednotlivých souborů k folklórnímu materiálu a v neposlední řadě i ke sblížování kolektivů z různých míst tehdejšího

Československa) a přípravu slavnostních vystoupení k výročí krúžku, z nichž nutno zejména vyzdvihnout pořad k 75. výročí založení krúžku Slovácký krúžek hraje, tančí a zpívá, který se konal v Redutě, a pořad uspořádaný k 80. výročí založení krúžku, který se, pod názvem Od Pálavy k Javorině, konal v Mahenově divadle. Lví podíl měl Krist i práci kolem vydání první gramofonové desky krúžku (Osmdesát let Slováckého krúžku, 1988) i později vydané audiokazety a videokazety, při jejíž přípravě mu pomáhaly i zkušenosti, které získal při přípravě jedinečné videoencyklopedie Lidové tance z Čech, Moravy a Slezska, jejíž koncepci pro Ústav lidové kultury ve Strážnici připravil. Dlužno také říci, že se Krist vždy snažil, aby byl projev krúžku, včetně onoho jevišťového, co nejautentičtější.

V roce 1987 byl J. M. Krist zvolen i starostou celého Slováckého krúžku, a zůstal jím až do roku 1999. K práci s krúžkovým souborem tak Kristovi přibýly i organizační starosti s celým krúžkem, což, zejména po roce 1989, nebylo lehké. Kristovou zásluhou byl 29. listopadu 1990 krúžek opět registrován jako spolek se svými stanovami. Málakterý z mladších krúžkařů dnes ví, že krúžek byl v dobách komunistického režimu vlastně součástí aktivit Sdruženého klubu železničářů. Právě rozchod s touto organizací byl docela složitý – bylo zapotřebí převést hudební nástroje, kroje a další materiál do správy spolku, což se neobešlo bez složitých jednání, které Krist, i přes to, že se mu po roce 1989 dostalo rehabilitace a stává se ředitelem brněnského Městského kulturního střediska a je tedy časově značně vytížen, úspěšně zvládá. Také ekonomický přechod krúžku "na vlastní nohy" leží z větší části na jeho bedrech, podobně jako složitá vyhledávání sálů vhodných k pořádání nácviků i besed u cimbalu (tradiční místo

U Ševčiků totiž vzhledem k restitucím již nepřipadalo v úvahu). Při zdůraznění Kristových zásluh o Slovácký krúžek je nutno také zvláště vyzdvihnout skutečnost, že se mu podařilo uspořádat krúžkový archiv, který v dobách, jež spolkům nepřály, přechovával ve svém bytě, a jemuž se pilně (jakožto "výpomocný archivář", jak sám s oblibou říká) věnuje, společně s pořádáním a správou krúžkové knihovny, dodnes.

Třicet let, od roku 1973, je tedy Jan Miroslav Krist nedílně spjat s brněnským Slováckým krúžkem. Zanechal v něm stopu nesmazatelnou, plody jeho práce pro krúžek jsou nepřehlédnutelné a pevně doufám, že se v budoucnu ještě rozhojní, neboť sedmdesátka není pro J. M. Krista rozhodně věkem důchodovým. Milý Jene, do dalších let Ti hodně zdraví a také hodně radosti s Tvým milým krúžkem za všechny jeho členy přeje

Václav Štěpánek, starosta

Poděkování

Děkuji co nejvřeleji touto cestou všem krúžkařům, kteří účinkovali v pořadu Zasad strom na letošním Mezinárodním folklorním festivalu v Brně, jakož i všem ostatním, kteří se o tento pořad jakkoliv zasloužili. Dále děkuji všem, kteří připravili můj "výlet na Havaj" na zářijové krúžkové besedě u cimbálu a aktivně se ho zúčastnili. Konečně děkuji všem gratulantům za pěkná a inspirativní přání a za dárky, které mi při té příležitosti věnovali. Velice si toho všeho vážím. Váš zatím ještě žijící

Jenda Krist

Jubileum Rostislava Viktorina

Těžko uvěřitelné, ale pravdivé. Místostarosta krúžku Rost'a Viktorin se 8. listopadu dožil pětasedmdesáti let. Přejeme mu proto hodně zdraví, ale i síly k tomu, aby pro krúžek mohl ještě dlouho pracovat tak, jak to dělá již od roku 1972, v němž byl poprvé zvolen starostou krúžku, jímž zůstal až do roku 1978, kdy jej vystřídal Josef Krejčík. Podruhé se starostou stává v roce 1983 a ve funkci jej vystřídal v roce 1987 J. M. Krist. Ve starostenské funkci tedy působil celých deset let a i poté jubilant vždy pracoval a dodnes pracuje ve výboru ve funkci místostarosty. Cele v jeho organizaci je již řadu let pořádání slováckých plesů. K osobnosti R. Viktorina a jeho činnosti pro krúžek se biografickým článkem vrátíme v příštím čísle Krúžkozoru. -vš-

Krúžkozor - vydává Slovácký krúžek v Brně. Vychází zpravidla čtyřikrát ročně.

Je též publikován na internetové adrese www.kruzek.cz

Odpovědný redaktor a grafická úprava Ing. Jiří Raštica.

Příspěvky zasílejte na adresu Slovácký krúžek v Brně, P. O. Box 713, 663 13, Brno
nebo je předejte členům výboru. Náklad 170 výtisků.
